

A év

Köszöntelek Benneteket Húsvét 5. vasárnapjának estéjén Jézus szavával: Ne aggodalmaskodjatok!

De miért is aggodalmaskodnánk, amikor egy olyan pápalátogatáson vagyunk túl, amilyen még nem volt. A „Szentatya” után itt van a „Szentanyák” napja is, mert hát ki lenne szent a földön, ha nem az édesanyánk! Aggódik és aggódott ő értünk úgy, mint senki más. De hát van nekünk is elég aggodalmunk!

Essünk túl az első nyugtalanságon: Bánjuk meg bűneinket... Ezek ellenére is szeressen minket a mi jószágos Atyánk---

Ének: Kyrie... Gloria...

Imádkozzunk! Istenünk, mi lenne, ha most itt panasznapot kezdenénk és mindegyikünk kiöntené ide eléd a szívét: ezernyi baját és panaszát?! Meg tudnál-e vigasztalni bennünket, te, aki élsz és annyira szeretsz minket örökkön örökké!?

Evangélium (Jn 14,1-12)

Ne legyen nyugtalan a szívetek! Higgyetek az Istenben és bennem is higgyetek! Atyám házában sok hely van, ha nem így volna, megmondtam volna nektek. Azért megyek el, hogy helyet készítsek nektek. Ha aztán elmegyek, és helyet készíték nektek, újra eljövök, és magammal viszlek benneteket, hogy ti is ott legyetek, ahol én vagyok. Hisz ismeritek oda az utat, ahová megyek.” Erre Tamás azt mondta: „Uram, nem tudjuk, hova mégy, hát hogy ismerhetnék az utat?” „Én vagyok az út, az igazság és az élet – válaszolta Jézus. – Senki sem juthat el az Atyához, csak általam. Ha engem ismernétek, Atyámat is ismernétek, de mostantól fogva ismeritek és látjátok.” Erre Fülöp kérte: „Uram, mutasd meg nekünk az Atyát, s az elég lesz nekünk.” „Már oly régóta veletek vagyok – felelte Jézus –, és nem ismersz, Fülöp? Aki engem látott, az Atyát is látta. Hogy mondhatod hát: Mutasd meg nekünk az Atyát? Nem hiszed, hogy én az Atyában vagyok s az Atya bennem? A szavakat, amelyeket hozzátok intézek, nem magamtól mondom, s a tetteket is az Atya viszi végbe, aki bennem van. Higgyétek, hogy én az Atyában vagyok, s az Atya bennem. Ha másképpen nem, legalább a tetteimért higgyétek. Bizony, bizony, mondom nektek: Aki hisz bennem, ugyanazokat a tetteket viszi végbe, amelyeket én végbevittem, sőt még nagyobbakat is végbevisz, mert az Atyához megyek.

A most hallott evangélium Jánosnak egy jól sikerült beszámolója Jézus búcsúzkodásáról. Megvallom, majd minden temetésen ezt olvasom fel. Nem véletlenül.

1) Nyugtalanság

Egész életünk tele nyugtalansággal, szorongással, félelemmel. A csecsemő sírva érkezik ebbe a világba. Az anya szorongva és fájdalommal szüli meg gyermekét. A gyerekünk álmatlan éjszakákat hoz az életükbe, és nem kevés gondot életfogytiglan. A kamasz tele van szorongással, bizonytalansággal. A fiatal a párválasztás, a csalódások, a kudarcok és az útkeresés küzdelmét vívja. A felnőtt a létért, a kenyérért való harcban küzd, se éjjele, se nappala. Aztán jön az idős ember nyugtalansága, a különféle betegségek miatti szorongás. És jön az elkerülhetetlen félelem és aggodalom, ha jön a halál: Mi lesz a halál után?!

2) Halál

Mit tudhattak Jézus tanítványai erről a „halálután”-ról?

A zsidó Bibliában a Teremtő ezt mondja: „Arcod verejtékével eszed a kenyered, míg vissza nem térsz a földre, amelyből vétettél, mert por vagy, és porrá leszel”. (Ter 3,19).

A Prédikátor a későbbi korban még ezt prédikálja: „Minden egy helyre vándorol. Valamennyien porból lettek, és a porba térnek vissza.” (Pred 3,20). Csak a könyv végén, amikor arról van szó, hogy van-e különbség az ember és az állat halála között, akkor oldódik a kétely: „Visszatér a por a földre, ahonnan vétetett, és az éltető lehelet pedig Istenhez, aki adta.” (12,7).

Az Ószövetség utolsó írásaiban felbukkan az igazak halál utáni feltámadásának gondolata, amit a farizeusok el is fogadtak, de a szadduceus pártiak továbbra is csak a Sheolban (alvilágban, árnyékvilágban) hittek.

A keleti vallások beszélnek a „személy beolvadásáról az egyetemes tudat hatalmas óceánjába”.

Megjegyzendő, hogy a katolikus egyház liturgiája Hamvazószerdán, a hamvazáskor ezt a szöveget használja ma is: „Emlékezz ember, hogy por vagy és porrá leszel.” De engedélyezi ezt is: „Térjete meg, és higgyetek az Evangéliumban!”

3) Tamás és Fülöp

Jézus, a halála előtt, búcsút vesz tanítványaitól. Azok megrendülten és értetlenül állnak a halál ténye előtt. Semmit sem értenek. Tamás értetlenül kérdezi: De hová mész? Hogy jutsz oda? Ki van ott? Fülöp azzal is megelégedne, ha megmutatná nekik azt a Valakit, akiről beszél.

Jézus pedig úgy mesél nekik a halál utáni eseményről, mintha Názáretbe menne haza az apjához, hogy megkérje őt vagy az anyját, hogy készítse elő a szobákat a barátainak, aztán majd gyorsan visszamegy értük, hogy ne kelljen szomorkodniuk miatta.

Kérdésem: Ez a megnyugtató válasz? Ilyet tud mondani nekünk ez a Jézus? Ez bizonyíték nekünk arra, hogy van túlvilág, van Isten, van örök élet és örök boldogság?! Nem csak por és hamu vagyunk, akit eltemetnek a földre, vagy elégetnek hamuvá a krematóriumban és vége?!

A válaszom: Igen ez a megnyugtató válasz. Igen, ilyet tud mondani ez a Jézus. Miért? Mert ha még maga az Isten volna, akkor is az emberhez csak emberi módon beszélhetne: emberi hangon, emberi képekben, emberi hasonlatokban.

Kezdhetünk homousios – homoiusios hitvitát, de értelmetlen, mert ha van túlvilág, ha van Isten, az más világ, mint a mi földi világunk. Az a mi számunkra csupán sejthető. De ezt a sejtést számomra és számunkra ez a Jézus, és az az emberfia tudja hitelt érdemlően megerősíteni, aki a Szeretetistent hirdeti, akinek élete ezzel a Szeretetistennel egyesült élet, aki úgy bizonyítja ennek az Istennek és az ő világának valóságát, hogy szeretetből még életét is adja másokért.

--- Testvéreim! Tény, hogy a maga teljes valóságában azt a másik világot emberi szem most nem láthatja, emberi fül most nem hallhatja, emberi szív most fel nem foghatja, csak sejtheti (hiheti?). Ami pedig a halál után lesz: az meglepetés!

[Kovács László elmékedése elhangzott 2023. május 7-én a Bokorportán, online csatlakozási lehetőséggel.]